

[Boligministeren.]

ske udvikling, vi i øvrigt har oplevet i den tid, der er gået, siden loven trådte i kraft.

Selv om det offentlige har været tilbageholdende med sine byggeønskers gennemførelse, så har til gengæld et meget omfattende erhvervs- og industribyggeri medført en byggeaktivitet i et omfang, som vi aldrig tidligere har oplevet. Samtidig hermed var der fortsat et betydeligt boligbehov for den mindrebemidlede del af befolkningen, men usikkerheden omkring det støttede byggeris muligheder bevirkede, at aktiviteten koncentrerede sig om det ustøttede byggeri, der jo ikke i særlig grad — bortset fra ganske enkelte tilfælde — var indstillet på at løse netop denne opgave. Jeg vil gerne her sige, at det i øvrigt er min opfattelse, at man i betydelig grad er gået i gang med det ustøttede byggeri ikke i og for sig af lyst, men i nok så høj grad for ikke at komme til at stå med et ikke udnyttet produktionsapparat. Derved beslaglagde man arbejdskraft og byggeriets kapacitet i et omfang, der medførte det resultat, som vi nu kender, nemlig igangsættelsesstoppet af 27. februar 1960, som jeg ikke ved denne lejlighed skal komme nærmere ind på, omend vi jo her har en af årsagerne til dette lovforslag.

Det år, der nu er gået, siden dette stop blev indført, har været et brydsomt år, ikke mindst for de bygherrer og alle, der i øvrigt har med byggeri at gøre, som umiddelbart blev ramt den 27. februar; men brydsomt har det også været for boligministeriets embedsmænd, der har gjort deres yderste for at administrere denne upopulære ordning på den bedst mulige måde. Det er imidlertid mit indtryk, ikke alene at de byggende har forstået situationen, men også, at den iværksatte regulering på længere sigt har været i de byggendes egen interesse. Vi har i boligministeriet naturligvis mødt forståelig utilfredshed, men ingen virkelig saglig kritik. Det er da også værd at erindre om, at der stort set har været enighed mellem arbejdsmarkedets parter, ikke alene da man i sin tid opfordrede regeringen til at indføre igangsættelsesstoppet, men også om den takt, hvori de stedfundne lempelser efterhånden har fundet sted.

Den seneste tids udvikling har medført, at regeringen nu har fundet det påkrævet at søge gennemført visse ændringer i den

gældende lov, som jeg nærmere skal gøre rede for. Regeringen har ikke noget ønske om en fuldstændig revision af loven. Hertil er der endnu ikke tilstrækkeligt erfaringsgrundlag. Forslaget tager alene sigte på at ændre de bestemmelser, som forholdene efter regeringens opfattelse har gjort det påkrævet. Det er af mange grunde nødvendigt, at byggekapaaciteten øges mest muligt. Jeg tænker her på fremskaffelse af skoler, læreanstalter, forskningscentre; jeg tænker på udbygningen af industrien og erhvervene, på det offentlige byggeri og navnlig på den stadig herskende boligmangel for bare at nævne en del af de problemer, hvis løsning er afhængig af den bedst mulige udnyttelse af den forhåndenværende byggekapaacitet, som har interesse i, at der skabes forudsætninger for at påkalde en yderligere udbygning.

Gennem det sidste par år har vi haft meget nær ved fuld beskæftigelse også i byggefagene. Derfor er en forøgelse af kapaaciteten kun mulig gennem en effektiv udnyttelse af produktionsapparatet, hvilket ikke alene kan ske gennem anvendelse af det bedst mulige tekniske materiel og nye produktionsmetoder, men måske i nok så høj grad ved at undgå den meningsløse tomgang som følge af manglende tilrettelægning af en kontinuerlig produktion, fordi man savner kendskab til den nærmeste tids arbejdsopgaver. En udvikling i den retning kræver bl. a. et lovgrundlag, der tilgodeser disse bestræbelser.

Loven om boligbyggeri indeholder ikke bestemmelser om, hvilket antal lejligheder der kan støttes i det enkelte finansår; men i den gældende lov er det bestemt, at der fastsættes garantirammer for 3 finansår ad gangen med tilslutning af folketingets finansudvalg. Fastsættelse af disse rammer skal ifølge loven ske under hensyntagen til, hvad der skønnes nødvendigt for at sikre et byggeri af tilstrækkeligt omfang.

Regeringen anser det imidlertid for hensigtsmæssigt, at det direkte i loven fastsættes, hvilket antal lejligheder for den mindrebemidlede del af befolkningen der kan støttes.

Efter lovforslaget kan der i det enkelte finansår ydes garanti til 10 000 lejligheder i socialt byggeri, 8 000 lejligheder i privat udlejningsbyggeri og 2 000 parcelhuse.

Det foreslås endvidere, at der kun kan